

Передплата
на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:
на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:
на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокое число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских св'ят 3 год. 6-їй пополудни.
Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника. — Експедиция місцева в Агенції Ляндовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Торг о нашу душу.

I.

Підчас вакацій політичне житє Русинів звичайно притихає. Професори, між котри ми маємо стілько політиків, віддыхають на селах по шкільній праці; св'ященники займають ся жнивнами і забувають злобу дня; послі також спочивають і деякі навіть рускі денникарі волять полежати собі під смерекою над гірским потоком, ніж прити у редакції та «ратувати Русь». Зі Львова зникає значна громада рускої інтелігенції — і тільки невідники бюра та пера, котрих «для добра загалу» ніяк не можна пустити зі Львова, снують ся по місті та нудять ся. Там десь часом у кавярні Швайдера зійде ся купка Русинів, почне деяку «політику» тай кине — скучно яось, не йде. Тому й не диво, що редактори «Галичанина» тепер, коли російські газети торгують ся о нашу душу, о нашу мову, о наше житє, пишуть: «Спорити (в тій справі) ми не будем, хочби для того, що полеміка задля такої справи уже просто переїла ся у нас в Галучині і Буковині» (ч. 158. «Галичанина»).

Гм! переїла ся!...
Може бути, а прте яось дивно звучить се слово, бо як приложити ту саму мірку не до цілого народу, а на приклад до одного чоловіка, зовсім невинно засудженого на смерть, і в спорі о те, чи єго вішати чи ні, сказати: «полеміка в тій справі нам уже переїла ся», — то се виглядає дуже не по людски! А тут же не о одного чоловіка розходить ся, а просто о цілий нарід — і мимо того «полеміка переїла ся!» Очевидна річ, засудженому невинно на смерть така політика ніколи не переїсть ся, бо він, доки сперечають ся, ще може мати надію на житє, — але бездушному катови, котрого тільки на те й держать, аби убивав других, може й справ-

ді бути скучно слухати таких полемік. Він тимчасом волів би запити ся до безпам'яті і спати до рана на білярді в вонючій кавярні — а тут стій та слухай полеміки про житє цілого народу!...

По консолідаційних ювілеях, закрашених кровю молодіжи, і по нещасливих трох виборах та замкнено ради державної — тепер на Руси маємо політичні вакації. Добре, що є війна, не эле також для газет, що Бісмарк помер — є про що писати, і можна на кілька тижнів забути «політичні акції» на Руси, особливо коли ми ту Русь розуміємо своїм звичаєм так вузьенько, лише від Сяна по Збруч. Але коли розглянуть ся по світі і розвідати, що діє ся поза Збручем, коли прочитати російські газети, — то нараз галицкому Русинови приходить ся дивувати ся, що хтось ще нами без нас журить ся, торгує ся з кацями о наше житє і доказує, що нема рації нас убивати оттак без вини.

На заході воюють Американці з Іспанцями, а на сході російські газети уже з пів року воюють острими перами і квацями з причини нашого народу — іде правдивий торг о нашу душу. Торг сей далеко більший, як був коли-небудь в Росії з нашої причини, і тому може нас і дивувати і непокоїти непевним закінченєм. Російські газети поділили ся, одні нас боронять, другі засуджують на смерть. Очевидно, тепер в Росії мода займатися Слав'янами і довгий час вела ся в російських газетах полеміка над справою, як уладнати російско-польські відносини; а тепер мабуть прийшла редакторам охота поспорити хоч троха про наш нарід. Тільки, що правда, ріжниця тут велика; з Поляками більшість російських газет церемонила би, а про нас тепер одні пишуть так, як би ми не були варті і доброго слова, а другі пишуть так, мов би відкрили Америку. З цілої-ж полеміки видко, що наші москвофіли систематично обдурювали російську суспіль-

ність, аби та не мала ясного понятя про наше житє, а знов ми-націоналі і не старали ся (а дуже часто і не могли) російській суспільности сказати правду; тому й суперечка вражає нас дечим дуже дивно. Варто тепер придивити ся тому торгви о нашу душу; чей се для нас, засуджених на смерть, не може бути байдуже, так як «Галичанинови». Шкода тільки, що не маємо всіх російських газет під рукою, де була бесіда про наш нарід.

Підчас політичних вакацій варто би подумати над тим, як нас люди описують і яку долю нам ворожать.

Почало ся то, коли памятаєте, по ухвалі львівского сойму, щоби заснувати руску гімназію в Тернополи. Російські «Биржевые Вѣдомости» думали, що то буде російська гімназія і дуже втішили ся. Але зараз хтось витолкував їм, що то буде наша руска гімназія. Тоді «Бирж. Вѣд.» в плач: мовляв, «ще чого не було — малоруска гімназія! Для кого? Чи не красше би російська?» — На то відповів «Бирж. Вѣд-ям» Мордовець в «Петербуржских Вѣдомостях», що нехай біржевики не дивують ся і не плачуть: Русини в Галичині і на Україні мають децо й більше, як гімназію. Але і сам Мордовець писав так, як би про наше житє мало що знав (Українці взагалі знають ліпше Якутів, ніж себе), — і тому то певно ренегат з Галичини Дрогомирецький набрав ся «духа ратного» і подумав собі: «ану, пуцу Москалям тумана; они-ж нічого не знають про Галичину». Тут ще треба сказати, що російські газети дуже боять ся писати про Україну, мабуть і не вільно їм і дивно їм, як таки Українців не уважати Москалями, — але про Галичину, куди власть російська не сягає безпосередно, они поміщають радо статі і цікавлять ся нею бодай так, як Кубою. Виходить з того в російських газетах таке диво, що замість говорити про цілий наш нарід в Австрії і Росії, гово-

Питання.

(Проза в прозі).

I.

Чи ти не забула?. Я памятаю так добре — наче се вчера було!

Був літний ранок, ясний, пишний, той чистий, запашний ранок, що осв'ячає душу, бадьорить серце.

Ми несподівано не змовляючись зустріли ся в саду, мовчки подали одно-одному руки і спинили ся проти озера квіток.

Ми стояли і німо дивили ся на те ріжноманітно-барвисте озеро.

Квітки тоді саме вмивали ся ранковою роосою св'яжою.

Тоненькі стовбури рожі стояли по ясно зеленому килимі, на них горіли самоцвітими білі, рожеві, червоні, темно-вишневі, жовті ніжні лепісточкі. Вони гордовито розкривали ся на зустріч палкому сонцю... вони дихали пахощами, вони пишали ся красою, волею і повним почутєм життя і всі разом співали вдячливий гимн природі, красі і коханню...

Ми стояли мовчки і дивили ся. Нас обгорнули, нає переняли тихі мрії про щастє людське. Перед нами стояли незримі, прекрасні, ідеальнозграбні зразки людської згоди, братерства і ко-

ханья. Зразки ті один по одному перемінвали ся і кожен з них лишав нам в серці бажання жити і любити...

В серці кожного з нас стало повно до верху нового, досі невідомого нам чистого, ніжного, але животворно-могутного почуття.

Ми мовчки дивили ся на квітки. Ми чули, як кожна квітка промовисто говорила до нас: — «Пийте! впивайте ся новим почутєм: воно корінь життя, воно криниця морекого щастя, воно животворна сила всего живого; без його нема життя».

Ми слухали і мовчали.

Нове те почуттє — була любов. Любов опанувала нас, вона могутне царювала над нами, вона хвилями ходила в серці і в душі, вона рвалась на волю; їй стало тісно; їй треба було виходу.

Ми мовчки глянули один одному в вічі...

В очах радісними іскрами блищало-горіло те, що родилось і зросло на серці...

Ми мовчки схилились один до одного... уста прилипли до уст...

Квітки почули довгий, дзвінкий поцілунок...

Вони бачили, як душа переливала ся в душу і заспівали гимн чистому коханню...

Благословен во віки той літній ранок і та св'ята година!...

II.

Чи памятаєш, не забула? О! ніхто з людей таких годин не забуває.

Було зимою у вечері. Ми стояли на рушничку.

В паникадилі, в ставниках перед ликами св'ятих і у нас в руках горіли св'ічки. Яєйш за них горіли твої великі очі. Молитвою і коханням горіли і твої очі і твоє св'іже, ніжно рожеве личенько...

Я дививсь на тебе... твоя постать, твоя краса, уся ти не давала мені молити ся до неба...

Я молив ся на тебе...

До неба я не спроможен був молити ся. В серці у мене було повно кохання і молитви до тебе; так повно, що ні що иньче не знаходило там ні найменшого куточка для себе... Я бачив тоді тільки тебе...

Св'іт, люди, небо, все тоді зникло для мене. Одна ти стояла попліч мене, одна ти була моїм богом, моєю царицею, моєю душею, моїм життєм.

Без тебе для мене нічого не було: з тобою все!

Таке почуттє, такі думки опанували і тебе...

Я памятаю і довіку не забуду: як високо піднімала твою грудь могутна хвиля кохання!... як тремтіли пружки твоїх коралових губ коли

рять ся звичайно лише про австрійських Русинів і о них іде суперечка. Широке російське серце не може стерпіти, коли нам в Австрії діє ся яка кривда, хоч у себе в Росії спокійнісенько переслідує Українців; але широкий російський розум не може поки-що зрозуміти добре галицьких відносин. Отже Дрогомирецький скористав з того і понаписував у відповідь Мордовцеві несотворені річі про Галичину в «Петербург. Відомостях» з 26. цвітня с. р. Думав він, що піддурить людей.

Ми вже про ту безличну статтю Дрогомирецького писали в «Руслані» з 31. мая (ч. 110), але тут уважаємо потрібним дещо з неї пригадати.

В сій статті, Дрогомирецький, згадуючи про факт, що галицький сойм зложений «изъ враждебнаго русскому народу элемента», відкрив четверту руску гімназію в Тернополи, каже, що в Галичині лише дві часописі «Дѣло» і «Зоря» — меньшість — пропагують малоруский сепаратизм, намагаючись витворити окрему від московської літературу. Крім сего сепаратизм сей піддержують ще гімназії як і взагалі школи і правительство. Але більшість «русского» народа в Галичині стремить до «духового об'єдинення» з Росією. Більшість та витворила вже язик «приближающій ся к общерусскому литературному языку» і пише таким-же язиком. І тут Дрогомирецький вчислив всі ті письма і людей, що заходили і заходять ся по нині в «русском Подкарпатью» біля «духового об'єдинення» з Росією.

З писателів же, що трудили і трудять ся невтомимо над «духовим об'єдиненням», вчислив Дрогомирецький такі личности, як: Головацький, Адольф Добрянський, Іван Наумович, Богдан Дідицький, Петрушевич, Зубрицький, Шараневич, Свистун, Гушалевиц, Залозецкий, Хиляк, Ник. Устьянович і багато других. «Се» — каже — «люди, що становлять гордість «галицько-русского» народа, его просвітителі, руководителі і учені». Їх змаганем було і є: «постепенне зближене місцевого книжного язика з общерусским літературним язиком».

Вкінці каже Дрогомирецький: «В Галичині можна і треба підтримувати лише загально-російську літературну мову, котра ширить ся там чим раз більше (?!) і котра при нинішніх тяжких услівях російського Прикарпатья сама одна може задержати его для всего російского свѣта». Не треба й казати, що більшої безличности, як є в сих словах Дрогомирецького, не можна і найти. Просто треба плечима здвигнути, що редакция дала себе так піддурити.

З півтора місяця минуло і ніхто не відповів Дрогомирецькому на его нікчемну статтю; Москалі думали, що він понаписував

правду; тимчасом зі Львова дістали «Петербург. Відомостях» допись, котра Дро-му кинула просто в очи, що він, делікатно сказавши, минає ся з правдою. Та допись О. Маковея була для російських газет новою, бо всі на неї кинули ся.

Лихва і кредит селянський.

(Реферат д-ра Леоп. Каро на кат. вічі.)

(Дальше.)

8. Конклюдзіі.

Зваживши, що самостійних господарів числимо в Галичині до 550.000, можна сказати, що ледви пята частина сих господарів заспокоює свій кредит в повітових шадницях, в повітових позичкових касах, в задаткових товариствах, належачих до «Союза» і в краєвм Банку. Прочі селяни заспокоюють свої кредитові потреби в громадських позичкових касах і у сільських банкірів. Трудність кредиту не зменьшає, як дехто думає, обдовження. Ся трудність лучшого кредиту кидає як-раз селян в рамена товариств спекуляційних і в руки лахварів.

З сего і виходить нагла потреба організації селянського кредиту. Се первостепенне питає в нашм краю. Доси учить досвід, що конкуренцію з сільским лихварем можна витримати лише через те, що хтось другий — якась кредитова інституція — подасть селянинови дешевіший кредит і рівно скорий, близький і без формальностей. З сего і виходить потреба децентралізації кредитових інституцій, щоби довжникови заощадити часу і труду, пізнати его на місці, оцінити его ретельність і всі личні прикмети і виконувати над ним відповідну контролю. Рівнож треба змагати до того, щоби дати довжникови потрібний час до сплати довгу, т. є. аж тоді, коли випочений гріш видав вже якісь овочі. А вкінці треба усторонити великі кошти при затяганю позички, щоби довжника не обтяжати без потреби.

Іменно громадські каси повинні Виділи повітові надавати під часту і строгу контролю, а інтелігенція сільська не повинна відтягати ся від адміністрації сих кас. Тоді і не треба буде сі громадські каси переносити до Виділів повітових, котрі і не мають достаточного часу, щоби вести адміністрацію і для того найчастійше капітали сих кас консервують.

Задаткові товариства, належачі до «Союза», повинні приоровити уділяне позичок до потреб селянських, а Банк краєвий мусить сі товариства засоблювати капіталами. Нині, коли Банк краєвий законно одержав право, приймати ощадности на суму 4 міліонів зр., с. є. о 2 міліони більше, ніж дотепер, — він зробить найлучший ужиток з сего права, як відкріє згаданім задатковим товариствам як найширший кредит під услівем контролі над сими товариствами. Відтак належало би всі задаткові товариства,

що не належать до «Союза», підчинити контролі, як се стало ся в Німеччині на основі закону з 1. мая 1889 р. Сим способом можна би викоренити лихву, яку ведуть сі товариства зовсім безкарно. Довжникам треба також подати можливість, сплачувати рати через почтові шадниці. Селянин збавляє собі дуже богато часу, відносячи рати до повітових міст, де звичайно трапляє ся сейчас оказія змарнувати не один крейцар.

Кредит селянський належало би проте так зреформувати:

1) що дрібні позички, до 50 зр. подавано би в касах громадських;

2) більші позички, від 50—200 зр., подавано би в повітових касах, шадницях або задаткових товариствах і то ще завсїгди яко личний кредит;

3) позички над 200 зр. подавано би в згаданих інституціях лише на гіпотеку.

До зарядів кас громадських мусіла би доброохотно входити сільська інтелігенція. Дрібні позички треба би ділити на дрібні рати. Виплата позичок і сплата рат не могла би відбувати ся в дні торгіві або відпустові, ані в неділі, ані в свята. Адміністрація кас мусіла би строго пильнувати точного додержування сплати ратальної. Крім сего належало би громадські каси як найскорше переіменити на каси системи Райфайзена.

До кас позичкових і шадниць повітових мали би довжники право і можливість, пересилати рати при помочи чеків почтових шадниць. Число сих кас належало би значно збільшити, а над ними розвести лучшу і частійшу контролю. Задаткові каси, що не належать до «Союза», мусіли би піддавати ся також строгій люстрації, щоби не брали лихварських процентів. Вкінці всім тим інституціям мусів би центральний заряд або Банк краєвий під услівем права контролі подавати засоби грошеві.

Від сеї роботи не повинні ми дати себе відвести ні недостатком часу, ні помовками про якісь антисемітські змаганя або ліберальні тенденції. Тут цілком остаточною є добро нашого люду. А треба памятати, що найлучшою підмогою добробиту є ретельний кредит та що за добробитом іде і просвіта.

(Конець буде.)

Вісти політичні.

Оноді вечером мав спільний міністер фінансів Каляй виїхати з Відня, куди вернув по своїй конференції з Банфім в справі угоди, до Ішль, щоби там здати цїсареві справу з своїх конференцій. Подорожі сій, як і в загалі нарадам в Ішль під проводом цїсаря, які там мають відбути ся сими днями, припсують велику вагу. Скрайним Німцям смерть кн. Бісмарка пригадала знов пангерманізм і они використовують сю нагоду до великих пангерманських маніфестацій. В Лінцу скликав посол Піхлер з

ти перед хрестом і Евангелію присягала ся мені на віки... Чуєш? на віки. Я змирав тоді, потопуючи в хвилях раювання, в хвилях щастя...

Во віки благословен той вечір і та година...

III.

Чи памятаєш, чи не забула? я, о! я хотів би забути, та забутку Бог не дав! Інвчій вечер? За кілька місяців після нашої прилюдної присяги...

Був початок мая...

Я вернув ся з поля утомлений, пройшов до свого кабінету і упав на отаманку спочити... Отаманка стояла під вікном. Вікно виходило в сад і стояло на ветеж...

В повітрі було тихо наче в усі. Густа блакить під небезним перекітом ніби гоїдала ся тихо над садом. Місяць здавав ся нерухомим і сипав своє срібло-біде проміння на блакить, на ставок, на сад... За ставком в кущах витинав соловей... З саду до мене в вікно незримо лили ся пахощі бузку і свіжість весняної рослини, скропленої россою вечеровою...

Ти сиділа на бальконі.

Балькон був закритий густими шатами темно-зеленого повою...

Біля тебе сидів молоденький, безвусий ще

паробок, що ледві починав свою карієру адвоката...

Ви не відали, що я вже в господі... ти була певна, що я в полі... Ти ждала мене...

Ви розмовляли.

Я не прислухав ся до вашої бесіди. Я був певен, що між вами бесіда йде про речи поважні, ідейні, тим паче, що часом до мене долітали слова його: про волю, про Україну, про народ... Я знав твою глибоку прихильність до української ідеї; я чув од людей, що й він «присвятив сій ідеї своє житє».

З балькона через вікно до мене на отаманку долетіли слова його: «я люблю народ не яко покривджену, зрабовану і зневолену масу, а яко той ідеал далекий де... далі не чув я».

Я підвів ся... встав... мене потягло на балькон... Я мусів трохи причепурити ся...

А на бальконі розмова затихла...

Ще хвилинка — мені почувли ся з балькону поцілунки...

Я кинув ся до вікна...

В прогалині повою, я бачив як він пригортав тебе до лона, а ти... Ти цілувала його...

Мене наче імпетом кинуло на балькон... Я зачепив ся за стотик, перекинув його...

Шклянка з водою упала на поміст, розбилась, задзвеніла...

Я спинив ся, став наче вкопаний... Я не тямив себе... я тільки чув, що якийсь досі не відомий мені огонь пече мене в грудях; увесь я палаю...

Я стис лівшою груди, правою держав ся за одвірток і... чув, що ноги не слухають мене, не йдуть...

За кілька хвилин я отямив ся і коли ввійшов на балкон, ти сиділа сама...

— З ким ти тут розмовляла? спитав я спокійно.

Ти стиснула плечем і відповіла:

— Ні з ким! я тут сама сиділа; тебе дожидала...

А лице твоє, уши, шия, руки — покривала червона краска... уся ти горіла... соромом.

Що-ж тебе так засоромило? кохання?

Ні! чистого кохання люди не соромлять ся.

А може зрада присяги?

Ледві...

Певнійше засоромила тебе брехня...

На що-ж ти збрехала? чому правди не сказала?...

З того вечера я тобі не нив вже віри... але, але. Я ще кохав тебе глибоко. Не добрий то час, лиха то година.

(Конець буде.)

коли вояки вертали з вправ і стіна убила двох вояків, кільканадцять покалічила, а капітано Матісови зломил ногу.

— **Пивовар-мільонер.** Антін Дрегер, властитель званого у Відні броваря, має чистого річного доходу лише — сім мільонів зр. Знаний він в торговельно-промислових кругах під іменем «короля пивного». Перед кільканадцятьма літами прибув він з Баварії до Відня яко бідний броварник, заложив невеликий бровар і доси добробив ся такого майна. Має він тепер 80 літ життя. От так: кому доля в кармані, кому щастє в жупані, годі на світі згадати.

— **Суєта над суєтами.** В присілку Ступці жив заможний газда Кость Молдован, чоловік загально поважаний і довгі літа щасливий. Нараз щастє відвернуло ся від него. Умерла ему перша жінка, а друга, з котрою повінчав ся, покинула его. Дня 4. липня с. р. помер ему одинокий син, в тиждень пізніше згинув віл, 16. липня згинули два прочі воли, а 18. дві корови і обора опустіла. Ветеринар орік, що худоба вигинула наслідком зарази, запаленя селезінки. Але на тім не скінчило ся! Молдован, ратуючи свою худобу, набавив ся закаженя крови і 24. липня віддав Богу духа. Як би який проклін завис нагле над сим домом, бо навіть пчоли, що їх небіщик довгі літа ховав, і они в день по его смерти покинули пасіку і полетіли. Так з веселої, замешканої і щасливої загороди лишила ся пустка.

— **Дрібні вісти.** Палата нотарияльна у Львові оголосила, що в Заліщиках потрібний субститут нотаря. Речинець вносити поданя назначений до дня 3. серпня с. р. — Правительственного дорогомистра Чайковского, коли переїздив залізничним шляхом на просторони Гадинківці-Копичинці, пірвав надїжджаючий поїзд і обтяв ему обі ноги; заряджено слідство. — У Відні помер недавно емеритований професор університету, славний хірург Діттель. — Фабрику крохмалу, сиропу і крохмального цукру закладають в Но-

сові, підгавцького повіта, др. Ів. Валевский, Брандштетер і Зінгер (оба жиди). — Корпус кавалерії буде заведений в Галичині; складати ся буде з чотирох полків уланів і з відповідного числа піхоти і артилерії, а корпусовим командантом буде іменованний дівізіонер генерал Мертене. — Начальний директор почт і телеграфів радник двору Іван Сеферович виїхав на 6-тижневу відпустку. Управу дирекції обняв старший радник почтовий Еміль Габерле.

Телеграми.

Берлин, 3. серпня. Local Anzeiger оголосив давний лист Бісмарка з просьбою о димісію. Сей лист викликав величезну сензацію. — В Монахові мають бути вже готові видруковані спомини Бісмарка з его життя.

Фрідріхсруге, 3. серпня. Вчєра була тут німецька цїсарска пара і цїлу годину просидїла в комнатї, де лежить покійний Бісмарк. Було при тім богослужєне.

Варшава, 3. серпня. Майже у всіх околицях варшавської губернії безнастанні дощі і шкоди в жнивях величезні.

Вешінгтон, 3. серпня. Тому що Іспанія до вчєра не відповіла на услїва помиреня з Америкою, Мак Кінлей оголосив ті услїва прилюдно: В них Сполучені Держави не жадають ніякого грошевого відшкодованя, лише того, що би Іспанія зрєкла ся верховодства на Кубї і забрала звідси своє військо; що би відступила остров Порторіко і інші острови в Індїях західних, в кінці що би відступила один остров Лядронський. Далше Сполуч. Держави замкнуть пристань і місто Манїлю і задержать їх до часу, поки не рішить ся справа Филиппинських островів і їх заряду.

РОБІТНЯ СУКОНЬ ДАМСКИХ Емїлії Соколовскої

у Львові, Ринок ч. 29., І. п.
приймає ласкаві замовленя і виконує їх густовно і по приступних цінах. 25-104
НАУКУ КРОЮ удїляє в осібних годинах.
Замісцеві панночки приймає на помешканє.

Вєйлякого рода
інструмента
музичні
найдешевше в
виключнім фабричнім складї

І. Капраліка у Львові.
147 Цїнники даром. 17-24

МОЛОДИЙ здібний помічник
торговельний прийме місце під приступними услївами у Львові або на провінції.
Адрес: ул. Пекарска ч. 53.
Лаврїв В.

1000 туток цигаретових за
І зр. поручає фабрика туток
АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ
у Львові, лиця Галицька число 12.
Замавляючим 5.000 туток разом опакованє і відсылка franco.

Галицький КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4 1/2% на рік.

Спеціалїст обуви непромакаючої власного винайдєня!

ІВАН ЯРИМОВИЧ

СКЛАД і РУКОДІЛЬНЯ
обуви мужескої, дамскої і для дітїй
у Львові, площа Бернардинська число 10.

має честь повідомити отсим Ви. Публіку, що виробляє **ОБУВЄ НЕПРОМАКАЮЧЄ** власного винайдєня, з всякого рода шкір, як: **Обувє мужеске і дамске, також чоботи з холявами** тревалї, надмірно легкі і по цінах дуже приступних. — Також приймає до відновленя і направлї Кальоші і Плащї кавчукові, всякі гумовї приряди як також зельваня обуви кавчуком. — Всякі замісцеві замовленя виконує в можливо як найкоротшїм часї. — Дякуючи за дотепершнї ласкаві взгляди, і поручаючись на далше, остаю з глибоким поважанєм

189 36-140 **Іван Яримович.**

Спеціалїст до направлї кальоші і плащїв кавчукових.

Новість! Новість!

„Дальновид“

(законно охоронений!)

Той дуже знаменито зладжений дальновид дає 10-кратне побільшенє, яке лучає ся тільки при польових далековидах. **Над подив величава дальновидь!!** Всюди незмірні успїхи!! Особливо в подорожах і на прогульках і т. п. **Одна проба перевищить всякі ожданя.** Цїна удивляючо низка лише 2-75 зр. (франко) в елегантнім етюї. Висилає за надїсланєм готївки, (також марками) або за послїплатою

C. SCHOLZ,
Wien, II, II. Kleine Pfarrgasse 31.
Просимо при замовленях покликати ся на нашу газету.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНѢСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впрєосв. Митроп. і Прєосв. Еп. **Ординариятам** всіх трєх єпархїй, обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарскї аваряди, збіжє в зерні і соломї, сіно в стогах і будинках против шкїд огневих.

»ДнѢстеръ« вступив в 6-тий рік своєї діяльности з збільшєними фондами гваранційними, котрих стан з днем 31-го грудня 1897 вносить:

Фонд резервовий	73.874 зр. 47 кр.	} 176.143 зр. 87 кр.
Резерва премїй	52.269 „ 40 „	
Фонд основний	50.000 „ — „	

Виплаченї шкюди до кінця 1897 року 430.100 зр. 42 кр. Тарифи »ДнѢстра« дуже уміркovanі, услїва обезпечєнь користні, а шкюди яквїдують ся безпробовочно. Полїси »ДнѢстра« приймає Банк краєвий при пожитках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через »ДнѢстеръ« в Товариствї взаїмних обезпечєнь в Кракові, котрє дає найкористнїйшї услїва, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає полїси і квїти в рускїм язичї.

Товариство взаїмного кредиту »ДнѢстеръ«, стоваришенє з обмеженою порукою, удїляє пожитки за **оплатою 5 1/2% і 1% додатку на кошта адмїністраційнї** за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителїв, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4 1/2%. Удїл членський вносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і пожитку дістати може тільки член обезпечєний в »ДнѢстрѣ«. Інформації удїляє Дирекція листовно.

Зголошеня о удїленє агєнций в окрєстностях і де нема близько агєнтів »ДнѢстра«, приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім »Просьвіти«).

Артист.-літературні Новини

виходять книжками величини 5—7 печатних листів. Зміст: беллетристика і поезія, оригінальна і перекладана. Програма в заголовку: сильнїйше увзглядюване артистичного викінченя навіть найбільш тенденційних творів, — артизм у змістї і формї.

Кн. I. В. Щурат: »Мої Листи (поезїя)«. — Кн. II. Едгар По: Новелї (в перекладї Ів. Петрушевича).

Цїна книжки з пересилкою: 1 кор.; оздобно оправної 2 кор.
Видавєць: М. Заячківский, Львів, улица Зибликевича, число 34.